

Denne Maxime er ogsaa gjort gjældende i de bedre fremmede Presselovgivninger, og de Angreb, som f. Ex. ere fæte i Frankrig paa de forskjellige til ulige Tider der gjældende Presselove, have heller ingenlunde i nogen væsentlig Grad været rettede derimod, at hine Love vare for strenge imod private Presseforseelser — uagtet de netop i disse steds have været meget strenge — men derimod har man ofte anset over, at Lovene vare meget strenge ogsaa imod offentlige Presseforseelser. At Presseloven maa være alvorlig, naar der er Tale om Fornærmelser mod Private, er ogsaa hjemlet i selve de Privates Ret; og navnlig maae disse, naar de fornærmedes, kunne fordrø ikke blot, at det ikke gjøres dem altfor vanskeligt at faae Fornærmelsen afviklet og straffet, men ogsaa, at det saavidt muligt bringes derhen, at de faae Opreisning. Dette har hidtil ingenlunde været Tilfældet, idet det, foruden den Ubehagelighed, det altid medfører at anlægge en privat Injuriefag, desuden ogsaa medførte ligefrem Befoxtning. Hidtil har det navnlig været bestemt, at Mulkterne i dette Slags Sager tilfaldt det Offentlige, hvilket vort Forslag nu gaaer ud paa at faae forandret. Ogsaa i denne Henseende tale andre Landes Lovgivning for vort Forslag. Der er saaledes baade i Frankrig og England fastsat Erstatning for de Private, som igjennem Pressen blive fornærmede, en Erstatning, som navnlig i Frankrig kan stige til saa betydelige Summer som 20—30,000 Francs. Jeg troer saaledes, at ogsaa Hensyn til de Privates Retigheder kræver Strenghed i Bestemmelserne om Injurier mod Private; men jeg tillader mig at spørge: Er dette til Skade for Pressen selv, naar man paa den anden Side er mild med Hensyn til Omtalen af offentlige Forhold? Man siger, at Pressen er en Magt; jeg indrømmer det og jeg vil endog ogsaa indrømme, at en Deel af denne Magt beroer paa dens private Angreb. Men Tabet af den Magt, mon det var et virkeligt Tab? — Det er ikke længer dem, som færdes med Litteraturen, men det er den Klasse af Samfundet, som ikke færdes med Litteraturen, for hvem det nu er saa overordentlig slemt „at komme i Bladet“, men den Magt, som Pressen derved udøver

over denne Klasse, er det en god Magt? Tæner den til at gjøre Pressen klar og æret? Stemmer den overeens med Pressens eget Væsen og den Betydning, den bør have? — Den skulde jo vende sig til Offentligheden om offentlige Forhold, og gjennem Sagens Drøftelse søge at faae Sandheden frem; men naar den nu iskedetfor dette søger at influere ved at „sætte i Bladet“, faaer dens Magt da ikke en ganske anden Charakter, faaer den da ikke, jeg kunde maaskee sige, Charakteren af en blot fysisk Magt, der kuer, uden at overbevise? Og vil der tabes Noget for hvad man virkelig maa kalde Pressen, selv om denne Art Magt skulde indskrænkes? — Dette troer jeg ikke. Men paa den anden Side anseer jeg det vel muligt, at en noget strengere Regel om private Fornærmelser og en lettet Afgang til at faae disse forfulgte — just virkelig vil hæve og styrke Pressen. Den store Mængde af personlige Angreb, som i meget lang Tid aldrig er bleven Gjensstand for Retsfager — thi der er saagodtsom Ingen, der nu paatager sig den Ubehagelighed at anlægge en Proces, fordi han er bleven fornærmet igjennem Pressen, hvad have disse Angreb ledet til i den Klasse af Samfundet, som er hjemme og færdes i Litteraturen? De have blot ledet dertil, at man har faaet Ulygtyldighed, ja næsten Foragt for Pressens Angreb i denne Retning, den flette Presse har bragt det dertil, at selv den gode Presses Angreb ingenlunde agtes, som det i sig selv var onskeligt; man kan lade være at tage mindste Hensyn til dem, uden derfor at ansees forringet i sine Medborgeres Agtelse. Christian den 5tes Lov indeholder den Regel, at naar der paastiges en Mand noget Fornærmeligt i Krohuus, Møllehuus eller Smedehuus, da skal det ikke agtes og ingen Straf herfor idømmes. Men Lovene ikke har givet denne Bestemmelse, netop fordi den særligt derved vilde betegne, at den Tale, som førtes paa de nævnte Steder, skulde betragtes som intetfjendende? Og mon det kan betragtes som en Fordeel for Pressen, at den snart har drevet det dertil at være straffri for private Fornærmelser, og saaledes komme i Klasse med den Snak, som føres paa Krohuus, Møllehuus og Sme-